

บทที่ 9

ยุทธวิธีฝ่ายวิญญาณ

การต่อสู้ที่มีต่อลิ้น

วัตถุประสงค์

เมื่อจบบทนี้แล้ว คุณจะสามารทำสิ่งต่อไปนี้

- บอกถึงว่าลิ้นเป็นสนามรบที่สำคัญของสงครามฝ่ายวิญญาณ
- สรุปยุทธวิธีที่ซาตานใช้เพื่อควบคุมลิ้น
- สรุปยุทธวิธีต่อต้านฝ่ายวิญญาณเพื่อให้มีชัยชนะเหนือลิ้นของเรา

ข้อพระคัมภีร์สำคัญ

“แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งที่ชั่วที่อยู่ไม่สุข และเต็มไปด้วยพิษร้าย” (ยากอบ 3.8)

คำนำ

ในบทที่แล้ว คุณได้ศึกษาถึงสนามรบที่สำคัญแห่งหนึ่งในสงครามฝ่ายวิญญาณ คือ ความคิด
สิ่งที่เกิดขึ้นในความคิดมีผลต่อการสื่อสารออกมาเป็นคำพูด มีผลกระทบต่อลิ้นและลิ้นมีผล
กระทบต่อวิญญาณ ความคิด จิตใจและร่างกาย

บทนี้เกี่ยวข้องกับอาณาบริเวณที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งของสงครามฝ่ายวิญญาณ คือการต่อสู้กับ
ลิ้น

พระคัมภีร์กล่าวอะไรเกี่ยวกับลิ้น

ก่อนที่เราจะตรวจสอบยุทธวิธีที่ซาตานใช้ควบคุมลิ้นของเรา จงอ่านว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้ อย่างไรเกี่ยวกับลิ้น ในยากอบ 3.1-13

ข้อพระคัมภีร์นี้แสดงให้เห็นว่า แม้ว่าลิ้นเป็นอวัยวะเล็กๆ ในร่างกายของเรา แต่มันก็มีอำนาจ โดยลิ้นนี้เองที่ร่างกายทั้งหมดอาจจะเป็นมลทินได้

คนไม่สามารถทำให้ลิ้นเชื่องได้ เราเพียงแต่มอบลิ้นของเราแก่พระเจ้า จึงจะควบคุมมันไว้ได้ ถึงกระนั้นมันก็ยังไม่เชื่อง คุณจะไม่มีวันผ่อนคลายการระวางลิ้นโดยเชื่อว่าคุณได้มีชัยชนะเหนือมันได้

พระคัมภีร์เปรียบเทียบลิ้นกับสิ่งต่อไปนี้

- เป็นไฟ	ยากอบ 3.15
- เป็นไฟที่ลุกไหม้	สุภาพีต 16.27
- เป็นโลกที่ไร้ธรรม (ชั่วร้าย)	ยากอบ 3.6
- เป็นสัตว์ป่าที่ต้องทำให้เชื่อง	ยากอบ 3.7-8
- เป็นบ่อน้ำพุที่มีน้ำจืดหรือน้ำกร่อย	ยากอบ 3.11
- เป็นต้นไม้ที่ออกผลดีหรือผลชั่ว	ยากอบ 3.12
- เป็นสิ่งชั่วที่อยู่ไม่สุข (ไม่มีระเบียบ)	ยากอบ 3.8
- เป็นยาพิษ	ยากอบ 3.8
- เป็นมีดโกนที่คมกริบ	สดุดี 52.2
- เป็นดาบคม	สดุดี 57.4, 59.7
- เป็นงูพิษ	สดุดี 140.3
- เป็นบ่อลึก	สุภาพีต 22.14

พระคัมภีร์กล่าวว่าลิ้นมีอำนาจเพราะมันมีผลกระทบต่อผู้อื่น ลิ้นมีอำนาจนำความเป็นหรือความตายมาให้

“ความตายความเป็นอยู่ที่อำนาจของลิ้น และบรรดาผู้ที่รักมันก็จะกินผลของมัน”
(สุภาพีต 18.21)

ลิ้นมีอำนาจเพราะมันมีผลต่อตัวของเรา เราอาจขุดหลุมพรางตัวเราโดยคำพูดของเราเอง

“ถ้าเจ้าติดบ่วงเพราะคำจากปากของเจ้า และเจ้าติดกับเพราะคำพูดของเจ้า” (สุภาพีต 6.2)

ลิ้นมีอำนาจเพราะว่าคำพูดของเราอาจแยกเราออกจากพระเจ้าได้

“คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า “เราจะชนะด้วยลิ้นของเรา ริมฝีปากของเราเป็นฝ่ายเรา ใครจะเป็นนายเรา” (สดุดี 12.4)

ยุทธวิธีของซาตาน สงครามของลิ้น

ลิ้นของคุณมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับจิตใจร่างกาย ความคิดและวิญญาณของคุณ ตัวอย่างเช่น ถ้าซาตานต้องการควบคุมจิตใจของคุณ มันจะควบคุมลิ้นของคุณ

“สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ความคิดที่ชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การใส่ร้ายก็ออกมาจากใจ

สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำมนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อนไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มัทธิว 15.18-20)

“คนดีย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยว่าปากของเขาพูดจากสิ่งที่มาจากใจ” (ลูกา 6.45)

ซาตานใช้สิ่งที่คุณพูดเพื่อเปิดช่องเข้าไปในวิญญาณของคุณ

“ลิ้นที่สุภาพเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลิ้นที่ตลบตะแลงทำน้ำใจให้แตกสลาย (สุภาษิต 15.4)

โดยการสื่อสารกับสิ่งชั่วร้าย คุณก็เปิดช่องให้ซาตานเข้ามาทำสงครามกับวิญญาณของคุณได้ ซาตานใช้ริมฝีปากของคุณเพื่อให้มีผลกระทบต่อวิญญาณของคุณ

“บุคคลที่รักษาปากและลิ้นของตนก็รักษาตัวเขาเองให้พ้นความลำบาก” (สุภาษิต 21.23)

โดยลิ้นนี้เองที่ซาตานมีผลกระทบต่อร่างกายทั้งหมดของคุณ

“โดยลิ้นนั้นก็เป็นไฟ ลิ้นเป็นโลกที่ไร้ธรรมในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกาย เป็นมลทินไปทำให้วิญญาณแห่งชีวิตเผาไหม้และมันเองก็ติดไฟโดยนรก” (ยากอบ 3.6)

ล้นของคุณมีผลกระทบต่อชีวิตของคุณทั้งหมด

“บุคคลที่ระแวงระวังปากของเขาจะสงวนชีวิตของเขา บุคคลที่เปิดริมฝีปากกว้าง ก็มาถึงความพินาศ” (สุภาษิต 13.3)

ซาตานพยายามควบคุมล้นของคุณโดยล่อลวงคุณให้เข้าร่วมกิจการดังนี้

การสนทนาพูดเรื่องความโลภ

“จงให้การสนทนาของท่านปราศจากความโลภและจงพอใจในสิ่งที่ตนมี เพราะพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าเลย” (ฮีบรู 13.5)

คำพูดที่ไร้สาระ

“ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำพูดที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบในถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา” (มัทธิว 12.36)

คำพูดที่โง่เขลา

“ความคิดของบุคคลผู้มีความเข้าใจก็แสวงความรู้ แต่ปากของคนโง่กินความโง่เป็นอาหาร” (สุภาษิต 15.14)

คำพูดที่ไม่มีประโยชน์

“จงเตือนเขาทั้งหลายถึงข้อนี้และกำชับเขาต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขาโต้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้คนที่ฟังเขาไป” (2 ทิโมธี 2.14)

คำพูดที่เป็นนิทานหรือบัญญัติของมนุษย์ที่ห่างไกลจากความจริงของพระกิตติคุณ

“และจะมีได้สนใจในนิยายของพวกยิว และในบทบัญญัติของมนุษย์ที่ไม่รับสวรรค์” (ทิตัส 1:14)

คำพูดที่ชั่วร้ายเกี่ยวกับสิ่งที่คุณเองไม่รู้

“แต่ว่าคนเหล่านี้พูดก้าวร้าว สิ่งที่เขาเองไม่เข้าใจ และการซึ่งรู้สึกตามสัญชาตญาณเหมือนสัตว์เดียดระจันที่ไม่มีความคิด เขาก็ต้องถึงหายนะด้วยการนั้น” (ยูดา 10)

“แต่คนเหล่านั้นเป็นเหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ปราศจากความคิด เป็นสัตว์ที่ทำตาม สัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า เขากล่าวประนามสิ่งที่เขาไม่เข้าใจเลย เขาจะต้องพิณาศอย่างสัตว์ร้ายนั้น” (2 เปโตร 2.12)

คำพูดประจบประแจง

“เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกยอใดๆ เลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุม เพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา” (1 เธสะโลนิกา 2.5)

คำพูดล่อลวง

“ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อมิให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง” (โคโลสี 2.4)

การพูดบ่น พึมพำ โอ้อวด

“คนเหล่านั้นมักเป็นคนบ่น และพรวดพราดถ่มตนเอง และประพาดตามต้นหาอันชั่ว ของตัว คุยอวดเสียงขรม และยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน” (ยูดา 16)

“เพราะว่าเขาได้พูดอวดตัว และเขาใช้ความปรารถนาชั่วทางกายล่อลวงคนทั้งหลายที่กำลังหนีไปจากผู้ซึ่งหลงประพาดผิด” (2 เปโตร 2.18)

คำพูดที่ไร้ประโยชน์

“ทุกคนกล่าวคำไร้ประโยชน์ต่อเพื่อนบ้านของตน...” (สดุดี 12.2)

คำพูดหยิ่งยโส

“...ปากของเขาพูดคำหยิ่งยโส” (สดุดี 17.10)

คำพูดโอ้อวด

“เขาพาล่าม เขาพูดอย่างจงหอง คนกระทำชั่วทั้งปวง เขาโอ้อวด” (สดุดี 94.4)

ออกพระนามพระเจ้าอย่างไม่มี ความหมาย

“อย่าออกพระนามพระเจ้าของเจ้าอย่างไม่มีสมควร เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่าง ไม่สมควรนั้นพระเจ้าจะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้” (อพยพ 20.7)

คำพูดที่แข่งด่าและขมขื่น

“ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแข่งด่าและคำเผ็ดร้อน” (โรม 3.14)

คำพูดมูสา

“คนอธรรมหลงเงินไปตั้งแต่จากครรภ์ เขาทำผิดมาตั้งแต่เกิดคือพูดมูสา” (สดุดี 58.3)

คำพูดมูสาต่อสู้อิสราเอล

“ขอให้ริมฝีปากที่มูสาเป็นใบ้ ซึ่งพูดทะเลาะวิวาทต่อคนชอบธรรม ด้วยความจองหองและการดูหมิ่น” (สดุดี 31.18)

คำพูดใส่ร้าย

“เจ้านั่งพูดใส่ร้ายพี่น้องของเจ้า เจ้านินทาลูกชายมารดาของเจ้าเอง” (สดุดี 50.20)

คำพูดเลวทราม

“เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะเผยแพร่พฤติกรรมของเขาคือ ที่เขาพร่ำกล่าวใส่ความเราด้วยคำเลวทราม...” (3 ยอห์น 10)

คำพูดซุบซิบ (นินทา)

“คนตลบตะแลงแพร่การวิวาท และผู้กระซิบก็แยกเพื่อนสนิทออกจากกัน” (สุภาษิต 16.28)

การเที่ยวซุบซิบ

“บุคคลที่เที่ยวซุบซิบก็เผยแพร่ความลับ แต่บุคคลที่วางใจได้ย่อมปิดบังสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ได้” (สุภาษิต 11.13)

คำพูดว่าร้ายลับหลัง

“ผู้ซึ่งไม่ใช่ลิ้นในการนินทาว่าร้าย...” (สดุดี 15.3)

คำสอพลอ (ก่อให้เกิดแตกแยก)

“บุคคลที่เกลียดผู้อื่นก็สอพลอด้วยลึนของตน และต่อแผลอยู่ในใจ” (สุภาษิต 26.24)

คำวิวาท

“ริมฝีปากของคนโง่ นำการวิวาทมา และปากของเขาก็เชื้อเชิญการโบย” (สดุดี 18.6)

คำทะเลาะวิวาท

“พระองค์ทรงซ่อนเขาไว้ใต้ร่มพระพิภพพระองค์ ให้พ้นจากการปองร้ายของมนุษย์ พระองค์ทรงยึดเขาไว้ให้ปลอดภัยใต้ที่กำบังของพระองค์ ให้พ้นจากลึนที่ทะเลาะวิวาท” (สดุดี 31.20)

คำแห่งการแตกร้าว

“...คนผู้หว่านความแตกร้าวท่ามกลางพวกพี่น้อง” (สุภาษิต 6.19)

คำแห่งการทำลาย

“เจ้ารักทุกคำที่ทำลาย แหมพ้อร้อยลึนกะลาวน” (สดุดี 52.4)

คำพูดคดๆ

“จงทิ้งวาจาคดๆ เสีย และให้คำพูดลดเลี้ยวห่างจากเจ้า” (สุภาษิต 4.24)

คำพูดชั่วและหลอกหลวง

“เจ้าปล่อยปากของเจ้าให้พูดชั่ว และลึนของเจ้าประกอบการหลอกหลวง” (สดุดี 50.19)

“ขออย่าให้เขาตั้งคนสอเสียดไว้ในแผ่นดิน.....” (สดุดี 140.11)

คำพูดเป็นอุบาย

“และบรรดาผู้ที่แสวงชีวิตของข้าพระองค์ได้วางบ่วงไว้ บรรดาผู้ที่คิดทำร้ายข้าพระองค์ พูดเป็นอุบายและภาวนาถึงการทรยศอยู่วันยังค่ำ” (สดุดี 38.12)

คำพูดหยาบโหลน

“แต่บัดนี้ สารพัดสิ่งเหล่านี้ที่ท่านจงเปลื้องทิ้งเสีย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การพูดเสียดสี คำพูดหยาบโหลน” (โคโลสี 3.8)

ยุทธวิธีต่อต้าน

การมีชัยชนะเหนือลิ้น

เมื่อกษัตริย์ดาวิดรู้ว่ามิสสงครามใหญ่ที่เราต้องต่อสู้กับลิ้น เขาก็ร้องออกมาว่า

“แน่ะ ลิ้นหลอกหลวงเอ๋ย จะประทอนสิ่งใดแก่เจ้าและจะเพิ่มเติมอะไรให้เจ้าอีก” (สดุดี 120.3)

วิธีเดียวที่จะเอาชนะสงครามกับลิ้นก็โดยการนำเอายุทธวิธีต่อต้านฝ่ายวิญญาณที่ให้ไว้ใน พระวจนะของพระเจ้ามาใช้ดังนี้

ให้จิตใจของคุณถูกต้องต่อพระเจ้า

นี่เป็นประการแรกในการเอาชนะสงครามกับลิ้น

“สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน ความคิดที่ชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การใส่ร้ายก็ออกมาจากใจ

สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มัทธิว 15.18-20)

ปากของคุณจะพูดซึ่งที่อยู่ในใจของคุณ ถ้าจิตใจของคุณไม่ถูกต้องปากของคุณจะแสดงออกมา

ใช้ปากของคุณเพื่อทำให้จิตใจของคุณถูกต้องกับพระเจ้า

“คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อใน จิตใจว่าพระเจ้าได้ทรงชูประองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด

ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับสัจจะของพระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (โรม 10.9-10)

รับรู้ถึงความรับผิดชอบของคุณ

จำไว้ว่าคุณมีความรับผิดชอบต่อคำที่ออกมาจากปากของคุณ

“ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบในถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา เหตุว่าที่เจ้าจะพันโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้นก็เพราะวาจาของเจ้า” (มัทธิว 12.36-37)

“พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “อ้ายข้าชั่วช้า เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวดเก็บผลซึ่งเรามีได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามีได้หวาน” (ลูกา 19.22)

จำไว้ว่าการสนทนาของคุณสะท้อนให้เห็นถึงพระกิตติคุณ

ตราบใดที่คุณคิดว่าลึนของคุณไม่ใช่สิ่งสำคัญ คุณก็จะไม่ควบคุมมัน คุณต้องรู้ว่าการสนทนาของคุณสะท้อนพระกิตติคุณของพระเยซู

“ขอเพียงแต่ให้การสนทนาของท่านสมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์”(ฟิลิปปี 1.27)

โดยเหตุนี้เองคุณควรให้การสนทนาของคุณเป็นแบบอย่างที่ดี

“อย่าให้ผู้ใดหมิ่นประมาทความหนุ่มแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างแก่คนที่เชื่อทั้งปวงทั้งในทางวาจาและการประพฤติ ในความรัก ในความเชื่อและในความบริสุทธิ์” (1 ทิโมธี 4.12)

คนชาวโลกสังเกตฟังคำพูดที่ออกมาจากปากของคุณ

“ปากของเราได้หัวเราะเต็มทีและลิ้นของเราได้เปล่งเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน แล้วเขาได้พูดกันท่ามกลางประชาชาติว่า “พระเจ้าทรงกระทำการมหิหารให้เขา”” (สดุดี 126.2)

คุณสามารถนำผู้อื่นมาหาพระคริสต์ได้โดยการสนทนาของคุณ

“ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยาก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพื่อว่าแม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า แต่ความประพฤติของภรรยาก็อาจจะจูงใจเขาได้โดยไม่ต้อง พูดเลยสักคำเดียว คือเมื่อเขาได้เห็นการประพฤติที่นอบน้อมและดีงามของท่านทั้งหลาย ผู้เป็น ภรรยา” (1 เปโตร 1.1-2)

จงให้การสื่อสารสนทนาของคุณเป็นไปอย่างตรงไปตรงมา

“การพูดมากก็จะสะสมการทรยศ แต่เขาผู้ยับยั้งริมฝีปากของตนเป็นผู้หยั่งรู้” (สุภาษิต 10.19)

“จริงก็ว่าจริงไม่ก็ว่าไม่ พูดเพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว” (มัทธิว 5.37)

คิดก่อนพูด

“ดูก่อนพี่น้องที่รักของข้าพเจ้าจงทราบข้อนี้ จงให้ทุกคนไวในการฟังซ้ำในการพูด ซ้ำในการโกรธ” (ยากอบ 1.19)

“ถ้าเจ้าเป็นคนโง่ยกย่องตนเองหรือคิดแผนการชั่วร้าย จงเอามือปิดปากของเจ้าเสียเถิด” (สุภาษิต 30.32)

“ใจของคนชอบธรรมรำพึงว่าจะตอบอย่างไร แต่ปากของคนชั่วร้ายเทสิ่งชั่วร้ายออก” (สุภาษิต 15.28)

“ถึงคนโง่หากนิ่งเสียก็นับว่าเป็นคนฉลาด เมื่อเขาหุบริมฝีปากของเขาก็ก็นับว่าเขามีความคิด” (สุภาษิต 17.28)

แยกตัวของคุณออกจากคนที่ควบคุมไม่ได้

“จงไปให้พ้นหน้าคนโง่ เพราะที่นั่นเจ้าไม่พบถ้อยคำแห่งความรู้” (สุภาษิต 14.7)

เรียนรู้ว่าคำพูดที่สงบสุภาพมีอำนาจกว่าคำพูดที่โกรธเกรี้ยว

“ความพากเพียรอาจจะชักนำผู้ครอบครองได้ และลิ้นที่อ่อนหวานอาจจะโน้มน้าวจิตใจให้อ่อนลงได้” (สุภาษิต 25.15)

รับรู้ว่าลิ้นของคุณเป็นอาวุธที่ใช้ต่อสู้เอาชนะศัตรูได้

“เขาเหล่านั้นเอาชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และเพราะคำพยานของพวกเขาเอง เพราะเขาไม่ได้เสียตายที่จะพลีชีพของตน” (วิวรณ์ 12.11)

ถ้าคุณควบคุมลิ้นของคุณได้ คนที่กล่าวร้ายเป็นความเท็จต่อคุณก็จะได้รับความอับอาย

“และให้ความสำนึกผิดชอบของท่านไม่มีเหตุที่ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านถูกใส่ร้าย คนที่กล่าวร้ายความประพฤติของท่านในพระคริสต์จะต้องได้รับความอับอาย” (1 เปโตร 3.16)

ควบคุมลิ้นของคุณ

คุณสามารถควบคุมลึ้นของคุณได้โดยการควบคุมของพระเจ้า แต่คุณต้องจัดการควบคุมลึ้นของคุณเอง ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ต้องการปฏิบัติจากคุณ

“เพราะว่าผู้ที่รักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นยังลึ้นของตนไม่พูดสิ่งชั่ว และห้ามปากไม่ให้พูดเป็นอุบายล่อลวง” (1 เปโตร 3.10)

“อย่าให้เขาว่าร้ายผู้ใด...” (ติตัส 3.2)

“พี่น้องทั้งหลายอย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้าย ต่อธรรมบัญญัติ และตัดสินธรรมบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินธรรมบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติตามธรรมบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน มีผู้ทรงตั้งธรรมบัญญัติและผู้ทรงพิพากษาคัดสิน แต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยเราให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเราได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินเพื่อนบ้านของท่าน” (ยากอบ 4.11-12)

“อย่าให้การสนทนาของท่านเป็นไปในเรื่องความโลก แต่จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่...” (ฮีบรู 13.5)

“ท่านจงทิ้งตัวเก่าของท่าน ซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปสู่ความตาย ตาม ตัณหาอันเป็นที่หลอกลวง

และจงให้วิญญาณจิตของท่านเปลี่ยนใหม่

และให้ท่านสวมสภาพใหม่ ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง

เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสาเสีย และจงพูดความจริงต่อกัน เพราะว่าเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน” (เอเฟซัส 4.22-25)

“แต่บัดนี้ สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียคือ ..คำพูดหยาบโลน..” (โคโลสี 3.8)

“อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากท่านเลย แต่จงกล่าวคำที่ดีและเป็นประโยชน์ ให้เหมาะสมกับความต้องการ เพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง” (เอเฟซัส 4.29)

“จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดให้ร้ายกับการคิดปองร้ายทุกอย่างอยู่ห่างไกลจากท่านเถิด” (เอเฟซัส 4.31)

“.....ท่านทั้งหลายจงประพฤติให้บริสุทธิ์พร้อมทุกประการ ดังที่มีพระวจนะเขียนไว้แล้วว่า ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์เพราะเราบริสุทธิ์” (1 เปโตร 1.15-16)

“จงทิ้งวาทาคด ๆ เสีย และให้คำพูดลดเลี้ยวห่างจากเจ้า” (สุภาษิต 4.24)

“จงระวังลึ้นของเจ้าจากความชั่ว และอย่าให้ริมฝีปากพูดเป็นอุบายล่อลวง” (สดุดี 34.13)

“ข้าพเจ้าว่า “ข้าพเจ้าจะระแวงระวังทางของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วยลึ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใส่บังเหียนปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใส่บังเหียนปากของข้าพเจ้า ตราบเท่าที่คนธรรมอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า”” (สดุดี 39.1)

“บุคคลที่นำการโมทนาพระคุณมาเพื่อเป็นเครื่องสักการะบูชาทำให้เกียรติแก่เรา เราจะสำแดงความรอดของพระเจ้าแก่ผู้จัดทางของเขาอย่างถูกต้อง” (สดุดี 50:23)

“อย่าออกพระนามพระเจ้าของเจ้าอย่างไม่สมควร เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไม่สมควรนั้น พระเจ้าจะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้” (อพยพ 20.16)

“อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน” (อพยพ 20.16)

ให้การสนทนาของคุณมีรูปแบบตามอย่างพระเยซู

พระองค์ตรัสสิ่งที่ดีงาม

“คนทั้งปวงก็กล่าวชมเชยพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า“คนนี้เป็นบุตรของโยเซฟมิใช่หรือ”” (ลูกา 4.22)

พระองค์ตรัสคำที่มีสิทธิอำนาจเกี่ยวกับพระเจ้า

“เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมาจารย์ไม่” (มาระโก 1.22)

ไม่มีคำพูดที่บาปออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์

“พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้ตรัสคำเท็จเลย เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม” (1 เปโตร 2.22-23)

ใช้ลิ้นของคุณเพื่อสิ่งที่ดี

พูดคำแห่งปัญญาและความเอ็นดู

“พูดคำที่มีสติปัญญาและคำสอนเจือความเอ็นดูอยู่ที่ลิ้นของเธอ” (สุภาษิต 31.26)

“ปากของข้าพเจ้าจะเผยปัญญา การภาวนาของจิตใจข้าพเจ้าคือความเข้าใจ” (สดุดี 49.3)

พูดถึงพระเจ้า

“ข้าพระองค์จะภาวนาถึงสง่าราศีอันรุ่งโรจน์ของความสูงส่งของพระองค์ และถึงพระราชกิจอัศจรรย์ของพระองค์” (สดุดี 145.5)

“ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงกิจการอันชอบธรรมของพระองค์ คือราชกิจที่ช่วยให้รอดของพระองค์วันยังค่ำ....” (สดุดี 71.15)

“และลิ้นของข้าพระองค์จะพูดถึงความช่วยเหลืออันชอบธรรมของพระองค์ ตลอดวันยังค่ำ....” (สดุดี 71.24)

พูดถึงพระวาระของพระเจ้า

“ลิ้นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องพระดำรัสของพระองค์ เพราะพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ชอบธรรม” (สดุดี 199.172)

“ข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องพระดำรัสของพระองค์ เพราะพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ชอบธรรม” (สดุดี 119.172)

“ข้าพระองค์จะพูดถึงพระโอวาทของพระองค์เบื้องพระพักตร์บรรดาพระราชา และจะไม่ขายหน้า” (สดุดี 119.46)

พูดถึงคำปดอบโยนจากพระวาระของพระเจ้า

“เหตุฉะนั้นจงปดอบใจกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” (1 เธสะโลนิกา 4.18)

พูดถึงอาณาจักรของพระเจ้า

“เขาทั้งหลายจะพูดถึงพระสิริแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ และเล่าถึงฤทธานุภาพของพระองค์” (สดุดี 145.11)

ให้ริมฝีปากของคุณเต็มด้วยคำสรรเสริญแต่พระเจ้า

“ปากของข้าจะกล่าวสรรเสริญพระเจ้า และให้บรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้นถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นนิจกาล” (สดุดี 145.21)

“ให้การสดุดีอย่างสูงแต่พระเจ้าอยู่ในลำคอของเขา และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของเขา” (สดุดี 149.6)

“ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความรักมั่นคงของพระเจ้าเป็นนิตย์ด้วยปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศความสัตย์สุจริตของพระองค์ตลอดทุกชั่วชาติพันธุ์” (สดุดี 89.1)

“ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนมากมาย” (สดุดี 109.30)

“ริมฝีปากของข้าพระองค์จะเทศน์สรรเสริญออกมา ที่พระองค์ทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์” (สดุดี 119.171)

“เพราะว่าความรักมั่นคงของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์” (สดุดี 63.3)

“จิตใจของข้าพระองค์จะอิมหนาดังกินเนื้ออย่างดี และไขมัน และปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่ขึ้นบาน” (สดุดี 63.5)

“ปากข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระองค์ และลิ้นข้าพเจ้าได้ยกย่องพระองค์” (สดุดี 66.17)

“ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์เต็มปาก และถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ” (สดุดี 71.8)

“ริมฝีปากของข้าพระองค์จะเฝ้าระวังด้วยความขึ้นบาน เมื่อข้าพระองค์ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ทั้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้” (สดุดี 71.23)

“ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเจ้าตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป” (สดุดี 34.1)

ก่อนที่คุณจะพูดจงถามคำถามนี้

สิ่งที่ฉันกำลังจะพูด จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าหรือไม่

“และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยกายก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระองค์และขอบพระคุณพระบิดาเจ้าโดยพระองค์นั้น” (โคโลสี 3.17)

จำข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

“ข้าแต่พระเจ้า แม้ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด พระองค์ก็ทรงทราบความเสียหายแล้ว” (สดุดี 139.4)

“.....วาจาเข้มขึ้นเพิ่มอำนาจการสั่งสอน” (สุภาษิต 16.21)

“ใจของปราชญ์กระทำให้วาจาของเขาสุขุม และเพิ่มอำนาจในการสั่งสอนแกริมฝีปากของเขา” (สุภาษิต 16.23)

“ที่จะตอบให้เหมาะสมก็เป็นความขึ้นบานแก่คน คำเดียวที่ถูกต้องก็ดีจริงๆ” (สุภาษิต 15.23)

“เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และดีงาม” (2 เปโตร 3.11)

“ถ้อยคำที่พูดเหมาะ ๆ จะเหมือนลูกท้อทองคำล่อใจ” (สุภาษิต 25.11)

“บุคคลที่รักษาปากและลิ้นของตน ก็รักษาตัวเขาเองให้พ้นความลำบาก” (สุภาษิต 21.23)

“บุคคลที่ระแวงระวังปากของเขาจะสงวนชีวิตของเขา บุคคลที่เปิดริมฝีปากกว้างก็มาถึงความพินาศ” (สุภาษิต 13.3)

อ้างถึงพระสัญญาเหล่านี้

“ฟังสิ เพราะเราจะพูดถึงสิ่งที่มีเกียรติเพราะสิ่งที่ชอบจะมาจากริมฝีปากของเรา เพราะปากเราจะเปล่งความจริง ความโหดร้ายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังต่อริมฝีปากของเรา บรรดาคำปากของเรานั้นชอบธรรมในนั้นไม่มีคำบิดหรือคำคด” (สุภาษิต 8.6-8)

จงอธิษฐานดังนี้

“ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอรักษาประตูริมฝีปากของข้าพระองค์” (สดุดี 141.3)

“ข้าแต่พระเจ้า พระศิลาและพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์และการรำพึงภาวนาในจิตใจ เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์เถิด” (สดุดี 19.14)

วางเป้าหมายนี้

“เมื่อพระองค์ทรงลองจิตใจของข้าพระองค์ และเสด็จเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ในเวลากลางคืน เมื่อทรงทดสอบข้าพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทรงพบความอธรรมในข้าพระองค์เลย ปากของข้าพระองค์ก็มีได้ละเมียด” (สดุดี 17.3)

ชื่อ _____

บททดสอบตนเอง บทที่ 9

1. จงเขียนข้อพระคัมภีร์สำคัญจากความทรงจำของบทนี้

2. หัวข้อของสงครามฝ่ายวิญญาณที่กล่าวถึงในบทนี้คืออะไร ?

3. จงบอกถึงวิธีบางประการที่ซาตานต้องการใช้ลึ้นของคุณเพื่อทำให้คุณพ่ายแพ้ในสงครามฝ่ายวิญญาณ

4. จงสรุปยุทธวิธีต่อต้านฝ่ายวิญญาณเพื่อมีชัยชนะเหนือการควบคุมของซาตานที่มีต่อลึ้นของเรา

คำตอบบททดสอบ บทที่ 9

1. “แต่ลึ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลึ้นเป็นสิ่งชั่วที่อยู่ไม่สุข และเต็มไปด้วยพิษร้าย” (ยากอบ 3.8)
2. ลึ้น
3. จงเปรียบเทียบคำสรุปของคุณกับคำอธิบาย ในหน้า 109-113
4. จงเปรียบเทียบคำสรุปของคุณกับคำอธิบายในหน้า 113-119

เพื่อการศึกษาด้วยตนเองต่อไป

หนังสือสดุดีและสุภาษิตในพระคัมภีร์กล่าวไว้มากเกี่ยวกับเรื่องลึ้น

1. จงดูหัวข้อพระคัมภีร์แต่ละหัวข้อที่ให้ไว้ในหนังสือสุภาษิต จงเขียนคำเปรียบเทียบลงไป ข้อแรกให้เป็นตัวอย่าง

ข้อพระคัมภีร์อ้างอิงในสุภาษิต

ลึ้น(การพูด)ดี

ลึ้น(การพูด)ไม่ดี

10.6

พระพร

ความทารุณ

10.11

10.14

10.20

10.21

10.31

10.32

11.9

11.11

11.13

12.6

12.13

12.17

12.18

12.19

12.22

13.3

14.3

14.5

14.25

15.2

15.4

15.7

15.14

15.28

17.9

19.1

2. ในสุภาสิต 6.16-19 มีรายการ 7 สิ่งที่พระเจ้าทรงเกลียดชัง มีอยู่สามอย่างที่เกิดจากลิ้นและคำพูด

3. จงอ่านหนังสือสดุดีและสุภาสิต

ก. ทำรายการข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่กล่าวถึงการใช้ลิ้นในทางที่ผิด จงทำรายการของคุณให้เป็นไปตามรูปแบบต่อไปนี้

<u>ข้ออ้างอิง</u>	<u>การใช้ลิ้นในทางที่ผิด</u>
สดุดี 5.9	การประจบประแจง
สดุดี 10.7	การสาปแช่งและหลอกลวง

(จงทำรายการของคุณต่อไป)

ข. จงทำรายการอีกชุดหนึ่งที่แสดงถึงการใช้ลิ้นในทางที่ถูกต้อง จงให้รายการของคุณเป็นไปตามรูปแบบต่อไปนี้

<u>ข้ออ้างอิง</u>	<u>การใช้ลิ้นในทางที่ถูกต้อง</u>
สดุดี 19.14	คำพูดที่ยอมรับได้
สดุดี 34.1	การอวยพรและสรรเสริญพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง

(จงทำรายการของคุณต่อไป)

4. “เจ้าอย่านำเรื่องเท็จไปเล่าต่อ ๆ ไป ...” อพยพ 23.1

คำว่า “นำ” หมายถึง หมายถึง รับหรือเอ่ยขึ้น เราต้องไม่ฟังหรือเผยแพร่ข่าวเท็จ พิเลปปี 4.8

ชี้ให้เห็นว่าเราต้องคิดแต่เรื่องที่ดี ๆ เท่านั้น

ต่อไปนี้เป็นวิธีที่คุณจะรู้ได้ ถ้าบางคนกำลังเล่าเรื่องเท็จให้คุณฟัง

การเล่าเรื่องราวที่เป็นเท็จจะก่อให้เกิดสิ่งต่อไปนี้

- ทำให้เกิดคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจหรือการกระทำของพี่น้องอื่นที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า
- ทำให้การเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณของคน ๆ นั้นไม่ได้รับความเชื่อถือ
- ทำให้เกิดการแตกแยก เมื่อคุณยุ่งอยู่กับการต่อสู้ระหว่างกันและกัน คุณก็ไม่มีกำลังที่จะต่อสู้ศัตรูที่แท้จริงคือ ซาตาน
- มักจะมุ่งเน้นที่ด้านลบของเรื่องนั้นๆ

การกล่าวเรื่องเท็จเกิดจากแรงจูงใจของสิ่งต่อไปนี้

- ความเย่อหยิ่ง เพื่อยกย่องตนเอง คนหนึ่งกดอีกคนหนึ่งลงไป
- ความอิจฉาและความโลภ คนหนึ่งมีความปรารถนาลับ ๆ ต่อสิ่งที่ผู้อื่นมี ดังนั้นจึงมีเป้าหมายในการวิจารณ์เขา
- ความรู้สึกผิด คน ๆ หนึ่งถ่ายทอดความรู้สึกผิดลงไปยังผู้อื่น เขา รู้สึกผิดเกี่ยวกับความผิดบาปและความล้มเหลวของเขาสอง จึงชี้ให้เห็นความล้มเหลวของผู้อื่น
- การกบฏ วิญญาณแห่งการกบฏมีเป้าหมายที่ผู้นำ จึงอ่านเรื่องราวของอับซาโลมในพระคัมภีร์ (2 ซามูเอล 15) วิธีหนึ่งที่จะรู้ว่าเรื่องที่เล่าเป็นเท็จนั้นมีแรงจูงใจจากการกบฏก็คือ ข้อความที่อับซาโลมใช้ว่า “ถ้าฉันเป็นผู้นำ ฉันจะ.....”
- ความขมขื่น คน ๆ หนึ่งถูกทำให้บาดเจ็บ ดังนั้นเขาจึงทำให้ผู้อื่นเจ็บปวดด้วยคำพูดของเขา

จะรู้ได้อย่างไรเมื่อคน ๆ หนึ่งกำลังนำเรื่องเท็จมาเล่า

- คน ๆ หนึ่งอาจทดสอบคุณก่อน เขาอาจถามว่า “คุณรู้สึกเกี่ยวกับ.....อย่างไร ?” เขากำลังทดสอบ ความรู้สึกของคุณ ก่อนที่จะเล่าเรื่องเท็จ
- คน ๆ หนึ่งอาจสร้างความอยากรู้อยากเห็นให้ เขาอาจพูดว่า “คุณอาจไม่เชื่อสิ่งที่ฉันได้ยินเรื่อง.....” เขากำลังพยายามกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นที่จะถามถึงสิ่งที่เขารู้
- เขาจะอ้างว่าเขารู้เรื่องที่แท้จริงหรือมีทางที่จะได้ข้อมูลที่ เป็นภายใน ซึ่งก่อความเย่อหยิ่งของคุณ คุณอยากจะเป็นส่วนของกลุ่มเฉพาะที่รู้ถึงเรื่องที่เป็นความลับ
- เขาอาจทำที่วามขอคำปรึกษา “ผมต้องการความเห็นของคุณในเรื่องนี้.....” แล้วก็เล่าเรื่องเท็จภายใต้การล่อลวงว่ามาขอคำปรึกษา
- ข่าวเท็จอาจถูกนำมาแบ่งปันโดยคำขอให้อธิษฐานเผื่อ “เราต้องการจริง ๆ ให้อธิษฐานเผื่อ..... เพราะว่า.....” แล้วเขาก็เล่าเรื่องราวเท็จหรือที่ไม่ดีเกี่ยวกับคน ๆ หนึ่ง
- เรื่องราวเท็จอาจนำมาแบ่งปันภายใต้ทำที่ของความห่วงใย คน ๆ หนึ่งอาจเริ่มต้นพูดว่า “ผมรู้สึกห่วงใยเกี่ยวกับ.....” เป็นจุดตั้งคำนำเข้าไปสู่เรื่องราวเท็จที่ตามมา

จะหยุดยั้งเรื่องราวเท็จได้อย่างไร ?

ถามคำถามเหล่านี้

- “คุณบอกเรื่องนี้แก่ผมทำไม ?”
- “คุณได้ข้อมูลเรื่องนี้มาจากไหน ?” (คนที่เล่าเรื่องเท็จมักจะ ไม่อยากบอกแหล่งที่มาของเรื่อง)
- “คุณได้ไปหาคนที่คุณกำลังพูดถึง ตามที่ มัทธิว 18.15-17 หรือยัง”
- “คุณได้ตรวจสอบข้อเท็จจริง หรือว่าคุณเพียงแต่พูดเรื่องนี้ตามที่ผู้อื่นพูด”
- “ผมอ้างถึงคุณได้ไหม ? เมื่อผมตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องนี้”
- “ผมคิดว่าเรื่องนี้ มีคุณสมบัติเป็นไปตามที่ พิธีบปี 4.8 เขียนไว้ไหม ?”
- “ผมไม่ต้องการฟังเรื่องนี้”

